

LIITTEENÄ
8 SIVUA
KUVIA TV-
SARJASTA

STAR WARS
THE
MANDALORIAN

ULKOKEHÄN VAELTAJAT

TAMMI

© & TM 2023 Lucasfilm Ltd.

All rights reserved.

No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the publisher.

Alkuteos: Star Wars: The Mandalorian Season 2 Junior Novel

Suomenkielinen laitos: Tammi, 2023

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-4682-6

Painettu EU:ssa.

Kauan sitten kaukaisessa galaksissa...

LUKU 01

Paikka oli täysin sopimaton lapsille.

Mandalorialainen kulki pitkin syrjäistä sivukatua. Hänen pienen seuralaisensa hopeanvärinen leijuvaunu lipui hänen rinnallaan, turvallisesti aivan käden ulottuvilla. Lapsi kurkisteli silmät suurina vaunustaan ja ynisi ympärillä avautuville näkyville. Tämän Ulkokehän planeetan slummit tulvivat uhkaavia varjoja, joista jokainen enteili hankaluuksia. Rivi tuikkivia katuvaloja loi epävarmaa kajoa graffitien peittämille seinille kuin arkana siitä, mitä niiltä voisi paljastua. Tuulenvirekään ei rikkonut toveruksia ympäröivää helteistä hiljaisuutta, mutta rauha oli vain harhaa.

He eivät olleet yksin.

Pimeydessä kiilui silmiä.

Mando seisahtui pimennetylle ovelle, jonka edustalla seisoi twi'lek-vartija kädet puuskassa. Lajilleen tyypilliseen tapaan twi'lek muistutti aivan ihmistä, jos ei ottanut huomioon kahta pitkää lekku-lonkeroa, jotka kasvoivat hänen kallostaan. Mies silmäili Mandoa kysyvästi, ja hänen jäätävä katseensa teki selväksi, että pelkkä satunnainen ohikulkija saisi katua uteliaisuuttaan.

"Tulin tapaamaan Gor Koreshia", Mando sanoi, ja lapsi vingahti vahvistukseksi. Tuokion harkittuaan ovivahti astui sivuun ja viittasi heidät sisään.

"Viihtyisää ottelua", twi'lek sanoi.

Heti sisään astuessaan Mando kuuli hurrauksen, suosionosoitukset ja metallin ryskeen metallia vasten. Kaksi jyrkää, siankasvoista gamorrealaissoturia nujakoi vibrokirveet tanassa ottelukehässä, ja yleisö vislasi ja karjui kannustusta monella eri kielellä ja murteella. Mando vaivautui tuskin vilkaisemaan ottelijoita, mutta lapsi ei voinut olla tuijottamatta kehän veristä esitystä.

Mando tähyili väkijoukkoon, kunnes löysi etsimänsä.

Gor Koresh oli vihreäihoinen abysyiini, joka oli sonnustautunut keikarimaisesti tahrattoman valkoiseen pukuun ja korva- ja nenärenkaiisiin. Neljä raskaasti aseistettua henkivartijaa seisoi hänen ympärillään ja tarkasteli järkähtämättä Mandoa ja tämän leijuvaunussa istuvaa seuralaista. Lapsen nähdessään Koresh loi Mandoon hämmästelevän, paheksuvan katseen ainokaisella silmällään.

"Toit sitten tenavan tänne."

"Hän kulkee mukanani", Mando tokaisi, "minne menenkin."

Koresh tyrskähti. "Niin olen kuullut."

"Olen saanut tehtävän saattaa hänet omiensa luo", Mando selitti. "Jos kohtaan muita mandalorialaisia, he voivat opastaa minua. Sinä kuulemma tiedät, mistä heitä voi löytää."

Koresh tuskin irroitti katsettaan ottelijoista. "On tyylitöntä kiirehtiä puhumaan liikeasioista", hän sanoi. "Nauti toki viih-teestä ensin."

Mandon mielestä kehän tapahtumia ei voinut kutsua viih-teeksi. Hän odotti kuitenkin kärsivällisesti, kun soturit huitoivat toisiaan kirveillään, ja antoi hikisen, epätoivoisen näytelmän kuluu kohti julmaa loppuaan. Toinen gamorrealainen iski vastustajaansa keskivartaloon, ja yleisö mylvi, kun tämä lyhythyi kanveesiin.

"Pah!" Koresh murahti selvästi tyytymättömänä lopputulokseen. "Gamorrealaiseni ei näytä menestyvän." Hän korotti ääntään ja liittyi ulvovan, karjuvan yleisön kuoroon. "Tapa hänet! Tee hänestä loppu!"

Aivan kuin käskyjen kannustamana haavoittunut gamorrealainen kohottautui jaloilleen ja kävi vastahyökkäykseen. Koresh vilkaisi palkkionmetsästäjään.

"Kiinnostaako uhkapeli, Mando?"

"Vain jos sitä ei voi välttää", mandalorialainen vastasi.

Koresh naurahti häijyisti. "Lyön kaipaamastasi tiedosta vetoa, että tuo gamorrealainen pääsee hengestään puoleltoista minuutin sisällä. Pyydän sinulta panokseksi vain hohtavan beskar-haarniskasi."

Mando kääntyi katsomaan abysssiiniin. "Olen varautunut maksamaan vihjeestä", hän sanoi. "En jätä kohtaloani sattuman varaan."

"En minäkään", Koresh sanoi. Kehässä voitolle päässyt soturi oli kohottanut kirveensä ratkaisevaan iskuun. Hetkeäkään empimättä vihreä kyklooppi nousi tuoliltaan, veti sädepistoolin kainalokotelosta puvuntakkinsa alta ja ampui kohti kehää. Laukaus osui suoraan seisovan gamorrealaisen rintaan ja kaatoi hänet maahan. Taistelu oli ohi.

Saliin laskeutui ällistynyt hiljaisuus, ja Koresh käänsi pistoolin piipun kohti mandalorialaista. Mando ei ehtinyt edes tarttua omaan aseeseensa, kun ympärillä seisovat henkivartijat vastasivat merkkiin ja asettuivat tähtäilemään palkkionmetsästäjää lähietäisyydeltä.

Muu yleisö näytti yhtäkkiä menettäneen kiinnostuksensa verenvuodatukseen. Koko väkijoukko ampaisi istumapaikoiltaan kohti uloskäyntejä, ja Mando ja lapsi jäivät

kahden Koreshin ja tämän konnien kanssa.

”Kiitos, että tulit luokseni”, Koresh sanoi. ”Yleensä joudun keräilemään teikäläisten jäänteitä salaisista koloistanne, kun etsiskelen kalliiden, kiiltävien suojakuorienne kappaleita.” Hän hekotteli taas. ”Beskarin arvo vain kasvaa kasvamistaan. Olen mieltynyt metalliin. Anna haarniskasi minulle, tai kuorin sen ruumiisi yltä.”

Mandalorialainen ei liikahtanutkaan. Lapsi hänen vieressään kurkisteli leijuvaununsa laidan yli ja näytti seuraavan keskustelua lumoutuneena.

”Kerro, missä mandalorialaiset ovat”, Mando sanoi, ”niin olet vielä hengissä, kun lähden täältä.”

Koreshin kulmat kiristyivät kurttuun. ”Luulin sinun sanoi-
neen, ettet pidä uhkapeleistä.”

”En pidäkään”, Mando vastasi. Lapsi aavisti vaaran, painautui munanmuotoiseen vaunuunsa ja sulki sen kannen suojakseen, kun Mando laukaisi rannekkeestaan sarjan maaliin hakeutuvia ohjuksia. Vislaajalinnut pyyhkäisivät henkivartijakaartin läpi murhaavana parvena ja kaatoivat koko joukon parissa sekunnissa.

Kuului raivon karjahdus, kun henkiin jäänyt gamorrealainen loikkasi kehän köysien yli suoraan kohti Mandoa. Mando astui sivuun, ja gamorrealainen rysähti maahan niin että lattia tärähti. Siinä samassa palkkionmetsästäjään tartuttiin takaapäin, ja kolme Koreshin avuksi rientänyttä kätyriä alkoi mukiloida ja potkia häntä hurjasti. Yksi heistä heilautti sotavasaraa, ja sitä väistäessään Mando näki Koreshin pinkovan kohti uloskäyntiä.

Mando jysäytti eteensä rynnännyttä twi’lekiä nyrkillä kalloon, pyörähti sitten tyrmäämään taakseen ilmestyneen

roikaleen ja laukaisi lopuksi rannekkeestaan heittoveitsen, joka pysäytti kaksi viimeistä vastustajaa tappavan tehokkaasti. Hän poimi sädepistoolinsa ja syöksyi sitten kohti ovea abys-
siinin kannoilla.

Ulos kujalle päästyään hän näki heti Koreshin, joka kipitti karkuun kädet huitoen ja rötkiä vingahteli hätääntyneesti mennessään. Mandalorialainen kohotti kätensä ja laukaisi kiipeilyvaijerin, joka kietoutui kykloopin nilkkoihin. Hän kiskaisi karkulaisen kumoon ja alkoi sitten raahata tätä luokseen. Mando heilautti vaijerin lyhtypylvään ympäri ja hinasi saaliinsa ilmaan. Koresh keikkui avuttomana pää alaspäin, ja hänen tahriintunut takkinsa lepatti hänen ympärillään kuin voimattomat, likaisenvalkoiset siivet.

"Hyvä on!" Koresh karjui. "Lopeta jo! Kerron, missä hän on. Mutta sinun on annettava sanasi, ettet surmaa minua."

"Lupaan, ettet kuole minun käteni kautta", Mando sanoi. Hän kuuli jo, kuinka varjoissa vaanivat, punasilmäiset oliot hiipivät lähemmäs. Niiden kynnet rasahtelivat vaimeasti katuun. "No niin, missä tuntemasi mandalorialainen siis majoilee?"

"Tatooinessa."

Mando katsahti Koreshiin kummissaan. "Mitä?"

"Tuntemani mandalorialainen on Tatooinessa", Koresh toisti. Hän oli jo kadottanut kaiken arvokkuutensa, ja tyyneyden viime rippeistä kiinni pitäminen sai hänen äänensä särkymään.

"Tunnen Tatoinen hyvin", Mando huomautti. "En ole koskaan nähnyt siellä mandalorialaisia."

"Vinkkini on vuorevarma, usko pois. Mos Pelgon kaupunki." Abyssiinin ääni oli käymässä käheäksi, aivan kuin hänen olisi vaikea hengittää. "Vannon sen Gotran nimeen!"

"Tatooineen siis", Mando tokaisi, ja lapsen leijuvaunu lipui hänen peräänsä, kun hän kääntyi lähteäkseen pois.

"Odota, Mando!" Koresh ulisi. "Et voi jättää minua tähän! Laske minut maahan!"

"Se ei kuulunut sopimukseen."

Mandalorialainen käännähti ja ampui Koreshin yläpuolella loistavan katulampun rikki. Kaikkialta hänen ympäriltään hyökkäsi pimeyden rohkaisemia punasilmäisiä hahmoja tavoittelemaan saalista, ja Gor Koresh alkoi kirkua. "Hei, mitä oikein aiot? Mando! Voin maksaa! *Mando!*"

Mutta Mando ei katsonut taakseen.

LUKU 02

Tatooine. Kaikki oli siellä aivan ennallaan.

Mando ohjasi Razor Crestin loputtomana levittäytyvän kultaisen hiekkaerämaan ylle, kiisi korkealla dyynien ja kanjonisokkeloiden poikki ja ylitti Mos Eisley'n laitamilla kohoavan jyrkänteen, jonka harjalla tusken-rosvo tähysti banthansa satulasta. Hän käänsi aluksensa laskuun, pysäköi sen jo tutuksi tulleelle alustalle hangaariin kolme-viisi ja avasi lastausrampin, joka ryöpsäytti ilmoille höyrypilven.

Tuttuun haalariin ja varustevyöhön sonnustautunut Peli Motto odotti häntä hangaarissa, ja droidit parveilivat jo aluksen ympärillä kuin rakettirekivarikon mekaanikot. Motto hätisteli niitä kauemmas.

"Kas niin", hän sanoi. "Hei, hei, hei! Varokaa, kaverit." Hän pudisteli päätään. "Älkäähän nyt. Tiedätte, ettei hän pidä droideista."

Mando asteli ramppia alas laukku olallaan. "Päästä ne vain töihin", hän sanoi. "Crest kaipaa perusteellista huoltoa."

Peli Motto kohotti kulmaansa. "Ai? Nyt hän sitten pitääkin droideista, vai? No, kuulitte kyllä. Pankaa alus kuntoon." Droidit viilettivät aluksen kimppuun, ja Peli kääntyi Mandon puoleen. "Moni asia lienee muuttunut sen jälkeen, kun..." Hänen äänensä kohosi ihastuksesta, kun hän näki lapsen pään pistävän esiin kassista. "Oi, Voiman kiitos! Et arvaa-

kaan, kuinka olen kantanut huolta tuosta pienestä oliosta. Tulehan tänne, pikku womp-rotta." Hän poimi lapsen syliinsä ja hykerteli tyytyväisenä pienokaisen jokellukselle. "Se taitaa muistaa minut." Sitten hän vilkaisi Mandoon. "Kuinka paljon pyydät tästä? Ei, lasken leikkiä - tai ehkä en sittenkään. Eli jos otus joskus jakaantuu tai versoo, ostan jälkikasvun sinulta ilomielin."

Razor Crestin suunnasta kuului kova suhahdus ja rysähdys, ja kun Peli ja Mando kääntyivät katsomaan, he näkivät irronneen hydraulikkaletkun, joka kiemurteli ilmassa. "Hei!" Peli karjaisi. "Olkaa varovaisia. Hänellä on muutenkin vaikeuksia luottaa teikäläisiin."

Mando käänsi katseensa taas mekaanikkoon. "Olen täällä työasioissa", hän sanoi. "Tarvitsen apuasi."

"Sitten puhumme työasioista", Peli totesi lapsi yhä sylissä. "Haluatko, että vahdin tätä kurttuista kummajaista sillä välin, kun etsit seikkailuja?"

"Sain tehtävän viedä sen omiensa luo", Mando selitti.

"Ohoh, vau. Siinä en voi auttaa. En ole koskaan nähnyt ketään sen kaltaista."

"Mandalorialainen haarniskaseppä lähetti minut matkaan", Mando sanoi. "Jos onnistun paikantamaan omaa kansaani, voin käyttää piilopaikkojemme verkostoa reitin suunnittelussa." Hän kertoi Mottolle Mos Pelgosta ja siitä, mitä toivoi sieltä löytävänsä ja mitä tarvitsi matkaan.

"Onko sinulla vielä se kiituripyörä?"

"Totta kai", Peli sanoi. "Se on melkoinen ruostekasa, mutta on se tallessa."

Peli ei liioitellut: pyörä oli paksussa ruosteessa, mutta kiidatti kaksikon silti pehmeästi dyynien poikki. Mando ohjasi, ja lapsi nökötti tyytyväisenä satulalaukussa korvat viimassa lepattaen. Täydellä vauhdillakin matkaa piti taittaa pitkälle illan hämärään. He viettivät yön tusken-rosvojen ja näiden banthojen seurassa hiekkakansan leirinuotiolla. Mandalorialainen neuvotteli ääneti isäntien kanssa ja kyseli ohjeita matkantekoon käsimerkkien ja elekielen välityksellä, ja lapsi herkutteli paahdetulla womp-rotalla. Aamulla he jatkoivat taas kohti määränpäättään, jonka he toivoivat saavuttavansa ennen keskipäivää.

Mos Pelgon kaupunki oli pelkkä tuulenpieksemä kaivoskylä, jokunen rakennus ja pari tolppien varaan pystytettyä puotia. Osa taloista oli rakennettu kuivatuista savitiilistä, jotka oli ladottu lavojen varaan, jotta majat eivät vajoaisi hiekkään. Aasukkaat lymyilivät oviaukoissa ja kyräilivät ääneti ja epäluuloisen näköisinä Mandoa, joka ohjasi kiiturinsa pääkadulle ja nousi saluunan edessä satulasta.

Kirkkaan päivänpaisteen jälkeen kapakan sisällä oli suorastaan pimeää, mutta Mando näki paikan olevan melkein tyhjä. Baaritiskin takana päivystävä weequay vilkaisi häntä.

"Miten voin palvella?"

"Etsin mandalorialaista", Mando vastasi.

"Jaa... Näillä main ei juuri käy kulkijoita. Voitko kuvailla häntä?"

"Hän näyttää minulta."

Ryppyinen baarimikko silmäili Mandoa vielä hetken ja koetti päätellä, oliko tämä vakavissaan. "Tarkoitatko sheriffiä?"

"Käyttääkö sheriffinne mandalorialaista haarniskaa?"

"Kuten näet", baarimikko sanoi ja viittasi leuallaan.

Mando kääntyi katsomaan ovensuuhun ilmestynyttä hahmoa, joka piirtyi varjokuvana aavikon kirkasta taivasta vasten. Mies todellakin oli pukeutunut beskar-haarniskaan ja kypärään.

"Mikä sinut tänne toi, muukalainen?"

"Olen vaeltanut monen parsekin matkan etsimässä sinua", Mando vastasi.

"No, nyt löysit minut", sheriffi totesi, ja lattialaudat narahativat hänen saappaidensa alla, kun hän astui sisään. "Pari tujausta spotchkaa, weequay." Hän kääntyi Mandon puoleen. "Kai sinulle kelpaa lasillinen?"

Mandon vastausta odottamatta sheriffi otti pullon sinistä nestettä ja kaksi lasia. Hän kantoi ne läheiseen pöytään ja istahti.

Sitten hän teki sen, mitä Mando ei ikipäivänä olisi osannut odottaa: riisui kypäränsä.

"En ole koskaan kohdannut aitoa mandalorialaista", mies sanoi ja hymyili vienosti. Hänen kapeat kasvonsa olivat ruskettuneet ja parransängen peitossa, ja hänen silmissään välkähti kysyvä katse. "Huhuja olen toki kuullut - tiedän, että olet taitava tappamaan. Etkä varmasti ilahtunut siitä, että olen sonnustautunut tähän sotisopaan. Oletan siis, että vain toinen meistä poistuu täältä omin jaloin." Hän vilkaisi syrjäilmällä lasta, joka kurkisteli sylkykuppiin. "Mutta tuota pikkukaveria katsellessani alan epäillä, että saatan tulkita sinua väärin."

"Kuka olet?" Manso kysyi.

"Nimeni on Cobb Vanth", mies vastasi. "Olen Mos Pelgon sheriffi."

"Mistä sait tuon haarniskan?"

Vanth kohotti lasin huulilleen ja siemaisi. "Ostin sen parilta jawalta."

"Anna se minulle", Mando sanoi.

"Kuulehan, kaveri", Vanth sanoi ja lasi lasinsa pöydälle. "Kotikulmillasi olet varmasti iso pomo. Mutta näillä seuduilla käskyjä jakelen minä."

"Voit riisua sen itse." Mando astui askeleen lähemmäs. "Tai sitten minä teen sen puolestasi."

Vanth ei näyttänyt suuremmin säikähtävän uhkausta. Vai-kutti pikemminkin siltä, että hän hyväksyi kohtaamisen pian johtavan väistämättömään kaksintaisteluun - aivan kuin hän vain odottaisi, että alkumuodollisuudet loppuisivat ja päästäisi itse asiaan.

"Hoidammeko homman tenavan nähden?" hän kysyi.

Sylkykupin suunnasta kuului lapsen hiljaista kujerrusta. "Hän on nähnyt pahempaakin", Mando sanoi.

"Eli tässä sitten vain?"

"Juuri tässä."

Vanth kohautti olkapäitään, sysäsi tuolinsa sivuun ja asetti Mandon eteen. Hänen kätensä lähestyi vyöllä riippuvaa koteloa, ja sormet tapailivat pistoolin perää. Weequay baaritis-kin takana jähmettyi liikkumattomaksi ja pidätti hengitystään, kun mandalorialainen odotti sheriffin tarttuvan aseeseensa.

Silloin maanjäristys alkoi.

LUKU 03

Maan vavahtelu sai koko baarin heilumaan, lasit helisemään tiskillä ja sylkykupin keikkumaan lattialla. Vanth nosti sormen pystyyn kuin sanoakseen: *Hetki vain, älä mene minnekään*. Sitteen hän kääntyi ja asteli ovensuuhun. Jyrinä vain yltyi. Mando kuuli, kuinka sireeni alkoi ulvoa jossakin kaukana.

Hän astui ulos ja jäi seisomaan Vanthin viereen saluunan edustalle. Sheriffi tähysti pitkin pääkatua ja haki katseellaan jotakin kaukaisuudesta. Kaikkialta heidän ympäriltään kuului huutoja, kun Mos Pelgon asukkaat ryntäsivät ulos taloistaan. Läheiseen puomiin kytketty hermostunut bantha mölisi kauhuissaan.

Jokin oli tulossa.

Se jokin lähestyi korviahuumaavasti karjuen. Mando näki maan alla möyriävän hahmon, jonka selkäruodon sakarat pistivät esiin hiekasta. Sen ärjyntä sai maan värähtelemään, hyökkymään ja pyörteilemään kuin meren aallot. Aivan yhtäkkiä olento sitten syöksyi näkyviin, ja sen ammottava kita oli suurempi kuin Mando oli edes odottanut, kuin elävä luola täynnä hampaita. Se kohottautui maasta ja vyöryi kohti banthaa, ahmaisi olennon yhtenä suupalana ja sukelsi sitten tomu- ja soraryöpyn saattalemana taas näkymättömiin.

Vanth ja Mando seisoivat jalkakäytävällä saluunan edessä ja katselivat, kun pöly laskeutui keskipäivän aurinkojen alla.

Sisällä kapakassa lapsi pisti päänsä esiin piilopaikastaan salykykupista. Lopulta Cobb Vanth huokaisi.

"Ehkä meidän pitää yrittää sopia jotakin", hän sanoi.

Miehet kävelivät pitkin korotettua jalkakäytävää, joka alkoi saluunan ovelta. Kaikkialla näkyi asukkaita, jotka olivat jo ryhtyneet korjaustöihin. Touhu oli alkanut niin automaattisesti, että Mando arveli tapahtuman toistuneen jo monesti aiemmin, kuuluvan suorastaan kylän arkipäivään.

"Tuo olio mellasti täällä jo kauan ennen kuin Mos Pelgo perustettiin", Vanth selitti. "Tämän haarniskan ansiosta olen onnistunut puolustamaan kaupunkia ryöväreiltä ja hiekkakansalta. Kansa pitää minua suojelijanaan. Mutta minäkään en rohkene käydä yksin krayttikäärmettä vastaan." Hän kääntyi Mandon puoleen. "Auta minua surmaamaan se, niin annan haarniskan sinulle."

"Sovittu", Mando sanoi ja laati jo mielessään suunnitelmaa. "Ajan hakemaan alukseni ja ammun otuksen ilmasta käsin. Voimme käyttää banthoja syöttinä."

"Kävisipä se niin helposti", Vanth sanoi. "Kun yli lentää aluksia, käärme aistii värähtelyn ja pysyy piilossa pinnan alla. Mutta tiedän, missä se pesii."

"Kuinka kaukana?" Mando kysyi.

Sheriffin katse kääntyi kohti taivaanrantaan. "Ei kovinkaan kaukana."

He suuntasivat yhdessä aavikolle, Mando kiituripyörällä ja Vanth vanhalla rakettureen moottorilla, jonka päälle oli kiinnitetty satula ja ohjauslaitteet. He kiisivät hiekkaharjanteita pitkin kohti Jundlandin autiomaata.

"Et voi käsittää, millaista aikaa se oli." Vanthin piti melkein huutaa saadakseen äänensä kuulumaan rakettireen moottorin jylinän yli. "Kaupunki oli kuihtumaisillaan. Se alkoi siitä, kun saimme kuulla Kuolemantähden tuhosta. Siis sen toisen..."

Sheriffi kertoi Mandolle, kuinka Tatooinen miehitys oli päättynyt Imperiumin joukkojen vetäytyessä planeetalta. Aluksi kansa oli kokoontunut kaduille juhlimaan - mutta iloa ei ollut riittänyt pitkään. Kaivosyhtiö oli ilmestynyt paikalle vielä samana iltana. Aseistetut sotilaat, jotka kätkivät kasvonsa tummennetun visiirin taakse, olivat hyökänneet kapakkaan, alistaneet asukkaat kovin ottein ja pakottaneet väen ruotuun.

"Valta täyttää aina tyhjiön", Vanth sanoi, "ja Mos Pelgosta tuli yhdessä yössä pakkotyöleiri." Hän katsahti kaukaisuuteen ja antoi muistojen palata mieleensä. "Pötkin pakoon kerättyäni kaiken, minkä valloittajilta pystyin varastamaan. Nappasin camtono-kanisterin. En osannut aavistaakaan, että se oli sullottu täyteen silicax-kristalleja." Hän kertoi, kuinka oli karannut kaupungista aavikolle, vaeltanut päiväkausia ilman ruokaa ja juomaa tuupertumaisillaan. "Ja sitten kohtasin pelastajani. Jawat."

Autiomaan romunkerääjät olivat ihastelleet Vanthin tietämättään mukanaan raahaamia silicax-kristalleja. He olivat päästäneet hänet turvaan hiekkamönkijänsä kyytiin, tarjonneet vettä ja antaneet hänelle aikaa toipua. "Jawat lumoutuivat kristalleista", Vanth selitti. "He halusivat ne hinnalla millä hyvänsä ja tarjosivat vaihdossa kalleimpia aarteitaan. Sain saaliistani enemmän kuin vain täyden vesileilin. Ostin sillä vapauteni."

Vanha beskar-haarniska, jonka jawat olivat löytäneet ja lastanneet mönkijäänsä, oli pahasti kolhiintunut ja aavikon ankaran ilmaston kuluttama, mutta Vanth näki heti,

mihin sitä voisi käyttää. Asu paitsi suojaisi häntä myös auttaisi vapauttamaan Mos Pelgon. Hän kuvaili Mandolle, miten hän oli sonnustautunut kypärään ja haarniskaan ja palannut kylään korjattuaan varusteiden pitkään käyttämättä olleet asejärjestelmät.

Kaivosyhtiön kätyrit olivat jääneet saluunaan laiskottelemaan pöytien ääreen. Vanth oli vetänyt pistoolinsa ja avannut tulen, ja hän oli onnistunut kukistamaan koko joukon saamatta itse naarmuakaan. Kun viimeiset palkkasoturit olivat yrittäneet paeta kiiturilla, Vanth oli astunut ulos ja laukaissut selästään ohjuksen, joka oli tuhonnut aluksen ennen kuin se ehti aavikolle.

Niin hänestä oli tullut Mos Pelgon sheriffi.

Vanthin kertoessa tarinaansa heidän eteensä olivat avautuneet Jundlandin autiomaan kanjonit. Missään ei näkynyt liikettä, kun Vanth ja Mando etenivät hitaasti läpi hiekkakivisokkelon, jonka seinät saivat äänet kaikumaan. Sitten läheisellä harjanteella häivähti jotakin, ja Mando näki uhkaavan lauman massiffeja ilmestyvän kallion laelle. Suomuselkäiset susiliskot ärisivät heille, ja niiden kynnet rasahtelivat kivikossa.

Vanth kohotti sädepistoolinsa ja tähtäsi, mutta Mando kurotti kätensä ja painoi aseensa piipun alas. Sitten hän päästi ilmoille käheän ulvahduksen, joka kaikui kanjonin seinistä. Sitä seurasi hiljaisuus.

”Mitä tuo tarkoitti?” Vanth kysyi.

Hetken kuluttua puolentusinaa tuskenia astui esiin piiloistaan. Mando laski kiväärinsä maahan ja asteli lähemmäs. Kaksi massiffia loikki hänen luokseen kuin pari ylisuurta koiranpentua ja haisteli häntä uteliaana. Tuskenit selittivät jotakin merkkikielellä, ja Mando vastasi heille.

MANDALORIALAINEN kiertää galaksin rauhattomilla laita-alueilla etsimässä erikoisen suojattinsa kotiplaneettaa. Tehtävä ei ole helppo, sillä Imperiumin raunioissa vastaan tulee paitsi vanhoja tuttuja myös outoja olioita, salamyhkäisiä jedejä ja aivan uusia vihollisia – eikä kavala moffi Gideon ole vielä suinkaan luopunut takaa-ajosta.

Koe huippusuositun tv-sarjan toisen tuotantokauden vauhdikkaat käänneet Joe Schreiberin kirjoittamana jännittävänä seikkailuromaanina!

www.tammi.fi

L84.2

ISBN 978-952-04-4682-6

Disney
LUCASFILM
PRESS

© & TM 2023 Lucasfilm Ltd.
www.starwars.com.